

μία δυστυχής· ἐγὼ ἐπλάσθην νὰ κερδίζω μόνη μου τὸ φεμί μου... Ὁ πατήρ μου... ἀν ἤξεύρετε!

Ἔ. ὄχι. δὲν θὰ τὸ δεχθῶ αὐτὸ ποτέ, ποτέ!

Ὁ Εὐτύχιος Μιλσάν ἀπήλθεν ὡς βόμβα, οὐδὲ στρέψας κἄν τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὴν δαικυροῦσαν κόρην· μετὰ ἔν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπέστρεψε κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν υἱὸν του. Ἡ Λεοντίνη δὲν εἶχε κινήσῃ.

— Νὰ, ποῖος θὰ σᾶς κάμῃ νὰ μείνετε ἀν ἀκόμη ἔχετε καρδίαν. Ἐδμόνδε μου, παιδί μου, πήγαινε ἀγκάλιασέ την καὶ εἰπέ την· μητέρα. Ἐξ αἰτίας σου τὴν ἐπότισαν τόσαις πίκραις· φίλησέ την, παιδί μου.

Μετὰ ἓνα μῆνα—μάτην αἱ τῆς ἀνωτέρας τάξεως κυρίαί ἔδακνον ἐκ πείσματος καὶ ἀναγκησέως τὰ χεῖλη των—συνεζύχθησαν. Ὁ Μιλσάν ὅπως *λυσσαῖα* τοὺς κακεντρέχεις προσέλαθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸν παρὰ τῆ βαρονίδι ἄλλοτε ἡνίοχον Γιάννην, καὶ ἠγόρασε μεγαλοπρεπὲς ὄχημα.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

A. Π. Κ.

Ἐκ τῆς «Θεσσαλίας», συγγράμματος πολλοῦ λόγου ἀξίου τοῦ κ. Ν. Γεωργιάδου, μεταφερόμεν τὴν κατωτέρω ὄραϊαν περιγραφὴν τοῦ Ὀλύμπου, πολυμνήτου κατοικίας τῶν ἀρχαίων θεῶν, ὅστις ἀπὸ τοῦ νῦν θέλει ἀποτελεῖ τὸ πρὸς βορρᾶν ὄριον τοῦ ἐλληνικοῦ Κράτους. Σ. τ. Δ.

ΟΛΥΜΠΟΣ

Εἰς τὰ βόρεια τῆς Θεσσαλίας ὑψοῦται ὁ περιβόητος Ὀλύμπος, ὅστις, ἐκτεινόμενος κατ' ἀρχὰς εἰς συνέχειαν μεγαλοπρεπῶν κορυφῶν ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, καθόσον προβαίνει ἀνατολικώτερον καταπίπτει ἐκ τοῦ αἰθέριου αὐτοῦ ὕψους, καὶ ὡς κάτω Ὀλύμπος τελευτᾷ ἔτι μᾶλλον καταβαίνων εἰς τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν. Τὸ ὄρος τοῦτο, περιβάλλον ἐκ βορρᾶ τὴν Θεσσαλικὴν πεδιάδα, διὰ τε τὸ ὕψος του καὶ τὰ ἐκτεταμένα δάση του καὶ τὰς βαθεῖας αὐτοῦ χαράδρας καὶ τὸν ὄλον ἐν γένει ὄχλου του, παραβάλλεται ὑπὸ τινων περιηγητῶν μὲ τὰς Ἄλπεις τῆς Ἑλβετίας· ἀλλ' αἱ νοτιώτεραι αὐταῖς Ἄλπεις κεῖνται ὑπὸ τὸν ὄραϊον γλαυκὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος· αἱ μεγαλοπρεπεῖς κορυφαὶ τοῦ Ὀλύμπου, περιβαλλόμεναι ἀπὸ γλυκεῖαν καὶ διαυγῆ ἀτμοσφαιραν, δὲν ἐμποιοῦσι τὴν αὐστηράν καὶ μελαγχολικὴν ἐντύπωσιν, ἣν αἰσθάνεται τις ἀνερχόμενος τοὺς παγῶνας καὶ βράχους τῶν Ἑλβετικῶν Ἄλπεων, ἀλλὰ συγκινοῦσιν ἠδύτατα τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐξάπτουσι τὴν φαντασίαν. Ἐνταῦθα ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Ἡσίοδος ἐνεπνεύσθησαν ὄραϊάς ποιητικὰς εἰκόνας, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάγνωσις θὰ μαρτυρῇ ἔσσει τὴν ἀπαράμιλλον καλλονὴν τῶν τόπων. Διακρίνομεν δὲ εἰς τὸ ὄρος δύο πλευράς, τὴν βορείαν ἢ Μακεδονικὴν καὶ Πιερικὴν, ὡς ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ἐγκαταστάσεως τῆς Θρακικῆς φυλῆς τῶν Πιέρων, καὶ τὴν μεσημβρινὴν ἢ Θεσσαλικὴν καὶ Περιοικικὴν, ὡς ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ἐνοικήσεως τῆς Πελασγικῆς φυλῆς τῶν Περιοικικῶν· καὶ αὕτη μὲν, καὶ τοῖς μὴ στερομένη ἐντελῶς δασῶν, δὲν παρουσιάζει τὴν κραταῖαν

καὶ ἄφθονον βλάστησιν ἐκείνης, ἐνέχει ὅμως ἀρόσιμα ὄροπέδια καὶ εὐχλόους νομάς, διαρρέομενάς ὑπὸ διαυγεστάτων βρυκτίων, ἔνθα βόσκουσι πολλὰ ἀγέλαι ποιμνίων. Ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ ὑπάρχει καὶ ἡ ὄρεινὴ λίμνη Ἀσκαρῖς (Νεζερός). Τὸ μεσημβρινὸν τοῦτο ὄροπέδιον τοῦ Ὀλύμπου, ὅπερ ἤδη ὑψοῦται κατὰ τοὺς Ἀγγλικούς χάρτας εἰς 4,500 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιράνειαν τῆς θαλάσσης, καταπίπτει ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν καὶ καλεῖται, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰς ὑψίστας κορυφὰς τοῦ ὄρους, Κάτω Ὀλύμπος· ἡμίσειαν δὲ ὥραν ὑπὲρ τὸ ὄροπέδιον τοῦτο παύει πᾶσα βλάστησις ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους, συνισταμένου ἤδη ἐκ φαλακρῶν καὶ γυμνῶν τιτανολίθων μέχρι τῶν ὑψίστων κορυφῶν αὐτοῦ. Ὅπως ἀλλοίαν ὄψιν παρουσιάζει ἡ ἀρκτικὴ πλευρὰ τοῦ Ὀλύμπου· καὶ ἐνέχει μὲν καὶ αὕτη πλουσίας νομάς, ἀλλὰ διακρίνεται πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἔκτασις τῶν δασῶν τῆς καὶ τὰς βαθεῖας καὶ ἀποτόμους χαράδρας, αἵτινες διαυλακοῦσι τὰς πλευράς τοῦ ὄρους. Ἐνταῦθα ὑπὲρ τὸ χωρίον Σκουτῖνα ἐκτείνεται τὸ ὑπὸ τοῦ Λιβίου μνημονεύμενον πυκνότατον δάσος Καλλιπεύκη, διαρρέομενον ὑπὸ ἀφθόνων ὑδάτων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου κατῆλλον εἰς τὴν Πιερίαν αἱ ὑπὸ τὸν ὑπατον Φίλιππον Μάρκιον Ῥωμαϊκαὶ λεγεῶνες· ἐνταῦθα ὑπὲρ τὸ χωρίον Λιτόχωρον παρατηρεῖται ἡ βαθυτέρα καὶ ἀποτομωτέρα χαράδρα τοῦ Ὀλύμπου, ἣτις κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Heuzey φαίνεται διήκουσα μέχρι τῶν ἐγκάτων τοῦ ὄρους, καὶ διὰ τῆς ὁποίας καταφέρονται θορυβῶδῶς τὰ ὕδατα τοῦ Ἐπιπέως εἰς τὴν πεδιάδα· ἔτι βορειότερον δι' ἑτέρας χαράδρας ἀγούσης εἰς τὸ στενὸν τῆς Πέτρης καταβρέουσι τὰ ὕδατα τοῦ Ἐλικῶνος. Καὶ αἱ μὲν κατώτεραι μοῖραι τοῦ ὄρους, ἰδίως παρὰ τὴν κοίτην τῶν καταβρέοντων χειμάρρων καὶ ἐν αὐτῇ καλύπτονται ὑπὸ τῶν ὑδροχαρῶν πλατάνων, οἵτινες ἀνωτέρω ἀντικαθίστανται ὑπὸ καστανεῶν, καὶ ἔτι ἀνωτέρω ὑπὸ ἐλατῶν καὶ πευκῶν· κραταιοτάτη δὲ εἶνε ἡ βλάστησις κατὰ τὸ στενὸν τῆς Πέτρης καὶ περὶ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ἣτις κεῖται ἐν τῷ μέσῳ ἀγρίας καὶ ῥωμαντικῆς φύσεως τρεῖς ὥρας ὑπὲρ τὸ Λιτόχωρον. Βαθέα δάση πευκῶν καλύπτουσι τὰς ὄχθας τοῦ ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους παρὰ τὴν μονὴν κατερχομένου Ἐπιπέως, αἵτινα ἀνωτέρω ἀντικαθίστανται ὑπὸ πυκνοτάτου δάσους ἐλατῶν, καλουμένου διὰ τὴν σκιερότητα αὐτοῦ *Μαυρολόγγου*. Ὑπὲρ αὐτὸ παύει πλέον πᾶσα βλάστησις καὶ ἄρχονται αἱ φαλακροὶ καὶ ἐκ φαιού τιτανολίθου συνιστάμεναι πλευραὶ διπυλακωμέναι ὑπὸ ἀπείρων ῥωγμῶν, ἐν αἷς καθ' ὄλον τὸ ἔτος διακίμεναι ἡ χιών, ὅθεν ἐπρομηθεύοντο αὐτὴν οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Πιερίας. Ἐκ τῆς χιόνος ταύτης ζητεῖ ὁ Σιμωνίδης ἐν τινι ἐπιγράμματι διασωθέντι παρ' Ἀθηναίῳ (III, 125) ἐν ὥρᾳ ἰσχυροῦ καύματος, ὅπως ἐγγέσων εἰς τὸ ποτὸν αὐτοῦ·

λαμπράς κορυφάς τοῦ ὄρους ὑψομένου ἐν τῷ μέσῳ λεπτῆς καὶ καθαρᾶς ἀτμοσφαιρας, δνειροπολῶν τὸν ἰδεώδη καὶ ὄλως θεῖον ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου περιγραφέντα Ὁλυμπον, ὅστις

Ὅυτ' ἀνέμοισι τινάσσεται· οὔτε πότ' ὄμβρο
δεύεται, οὔτε χιῶν ἐπικείται· ἀλλὰ μάλ' ἀθήρη
πέπταται ἀνέφελος· λευκὴ δ' ἐπιδέδρομε ἀγλή.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

[Ἐκ τῶν τοῦ E. De Amicis].

Πολλοὶ ἔγραψαν κατὰ τῆς χειρίστης συνηθείας πλείστων ὄσων, οἵτινες, ἂν καὶ ἀγαπῶσι τὴν ἀνάγνωσιν καὶ δύνανται νὰ ἐξοδεύσῃσι, δὲν ἀγοράζουσι ποτὲ ἐν βιβλίον.

Τὰ αἷτια τῆς συνηθείας αὐτῆς τοῦ μὴ ἀγοράζειν ἢ μᾶλλον τῆς ἐλλείψεως τῆς συνηθείας τοῦ ἀγοράζειν εἰσὶ πολλὰ, πρῶτιστα δὲ μοι φαίνονται ὅτι ἡ βιβλιοθήκη δὲν θεωρεῖται ἀλόγη ὡς ἐπιπλον ἀναγκαῖον πρὸς στολισμὸν τῆς οἰκίας, ὅτι τὸ βιβλίον δὲν ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς ἀντικείμενον στολισμοῦ, ὅτι ἀγαπῶμεν μὲν ἐπὶ τέλους τὴν ἀνάγνωσιν ὄχι ὅμως ἀκόμη καὶ τὸ βιβλίον.

Ἐγὼ δὲ πιστεύω ὅτι ἐξ ὄλων τῶν ἐπιπλων τὸ ἔχον ὀλιγωτέραν ἐξόδευσιν εἶναι ἡ βιβλιοθήκη.

Πλείστοι δὲν ἐννοοῦσι κατ' οὐδένα τρόπον νὰ διατηρήσῃσι βιβλίον τι ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσαν.

Καθ' ἐκάστην στιγμήν δύναται τις ν' ἀκούσῃ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τινὰ νὰ λέγῃ:—Ὅθ' ἀνεγίνωσκον εὐχαρίστως αὐτὸ τὸ βιβλίον. Τὸν ἐρωτῶσι διατί δὲν τὸ ἀγοράζει;—Διατί δὲν τὸ ἀγοράζω; ἀποκρίνεται ὁ ἐρωτώμενος. Καὶ τί θέλεις νὰ τὸ κάμω ἀφοῦ τὸ ἀναγνώσω;—Δι' αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμόφρονάς του ἐν βιβλίον ἀναγνωσθὲν εἶναι ἀχρηστον, καὶ ἔχουν δίκαιον νὰ μὴ θέλουν νὰ γεμίσῃσι τὸν οἶκόν των ἀπὸ παληόγραφα. Εἰσέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν. Κατὰ τὸ πλείστον θὰ ἴδετε συλλογὰς κογγυλίων, αὐγῶν, πετραδίων, γραμματοσήμεων, ὡς καὶ κουτιῶν διὰ σπύριτα· ἀλλὰ δὲν θὰ ἴδῃτε μίαν συλλογὴν βιβλίων. Πανταχοῦ θὰ ἀπαντήσητε κατὰ τι, ὅπερ νὰ σᾶς ὑπομνήσκῃ ὅτι ἡ οἰκογένεια τρώγει, παίζει, κοιμάται· οὐδὲν ὅτι ἀναγιώσκει. Εἶναι πολυτέλεια τὸ νὰ ἰδῆτε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τινῶν τραπεζίων ἢ ἐδρῶν καμμίαν εἰκοσάδα τόμων, τὸ τρίτον τῶν ὁποίων ἀνήκει εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον πηγαινεὶ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ πέντε εἰς δανεικά. Τὰ ὀλίγα, τὰ ὁποῖα μένουσιν, — ἡ μόνη βιβλιακὴ ἰδιοκτησία τῆς οἰκίας—εἶναι κατεσχισμένα καὶ κατεξηλωμένα, καὶ ἔχουσι τὰ πρῶτα φύλλα κεκαλυμμένα ἀπὸ ἱερογλυφικά καὶ ζωγραφίας. Τὰ μεταχειρίζονται διὰ νὰ ἀνάπτωσι τὸ πῦρ καὶ νὰ προμηθεύσῃσι ἀπὸ χαρτίον τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς οἰκίας, ὅπου πάντοτε πρέπει νὰ ὑπάρχῃ χαρτίον.—Διατί ξεσχίζετε αὐτὸ τὸ βιβλίον; ἐρωτᾶτε.—Αἱ! καλὰ!

ἀποκρίνονται—τὸ ἐδιβάσαμεν καὶ τὸ ξαναδιβάσαμεν ὅλοι!

Οἰκία ἄνευ βιβλιοθήκης εἶναι οἰκία ἄνευ ἀξίας, — ἔχει τι τοῦ ξενοδοχείου — εἶναι ὡς πόλις ἄνευ βιβλιοπωλείου — χωρίον ἄνευ σχολείου, — ἐπιστολὴ ἄνευ ὀρθογραφίας.

Πόσον εἶναι ὠραία μία βιβλιοθήκη! Πόσα πράγματα βλέπει τις εἰς αὐτὴν, καὶ πόσην εὐχαρίστησιν δύναται νὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἐκεῖνος ἔτι, ὅστις ἀναγιώσκει πρὸς ἀπλήν διασκεδάσιν, ἐὰν ἔχῃ ὀλίγον μόνον αἴσθημα καὶ φαντασίαν.

Οἱ θαυμασιώτεροι καρποὶ τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας εὐρίσκονται ἐδῶ συνηθροισμένοι ἐντὸς μικροῦ διαστήματος, ὑπὸ τὴν χεῖρά μου. Καρποὶ θεῶν ἐμπνεύσεων, καρποὶ μελετῶν καὶ σπουδῶν, αἷτινες ἐρουτίδωσαν προῶς τὰ εὐγενέστερα ἀνθρώπινα πνεύματα, καρποὶ τῶν λαμπροτέρων φαντασιῶν τῆς οἰκονομῆς παρουσιάζονται ἐδῶ συγκεφαλαιωμένοι εἰς σχῆμα μικρῶν παραλληλεπιπέδων, φυλακισμένοι μεταξὺ τεσσάρων σανιδῶν, διηρημένοι κατ' ἐποχάς, κατ' ἔθνη, κατὰ γλώσσαν, καθ' ὕλην, κατ' ἀξίαν, ἠριθμημένοι καὶ παρατεταγμένοι ὡς στρατοί. Ἐν διαμέρισμα μοὶ ἀνοίγει τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, ἕτερον μὲ μεταφέρει εἰς τόπους μακρινούς, τοῦτο μοὶ ἐγγίζει τὴν καρδίαν, ἐκεῖνο μοὶ κεντᾷ τὴν διάθεσιν πρὸς γέλωτα, τὸ τρίτον μὲ κάμνει νὰ δνειροπολῶ, τὸ τέταρτον νὰ σκέπτομαι καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο νὰ κλαίω. Ἐμπορῶ νὰ ἐκλέξω κατὰ τὴν διάθεσίν μου. Πρόκειται μοι ἐν φαρμακείον ἠθικόν· εὐρίσκω εἰς αὐτὸ διανομὰς διὰ τὰς ζοφεράς ἡμέρας, διὰ τὰς γαληνίους, διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀκιδίας, δι' ἐκείνας, καθ' ἃς μὲ καταλαμβάνει ἡ μανία τῆς ἐργασίας. Καὶ εἰς τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης ἀνταποκρίνεται ἡ ποικιλία τῆς θεωρίας. Ἐδῶ εἶναι οἱ κολοσσοί, — λεξικά καὶ μεγάλα βιβλία μετ' εἰκονογραφίῶν — οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν σκελετὸν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κόσμου. Ἐκεῖ σειραὶ πυκναὶ τόμων ὀγκωδῶν, σκοτεινοῦ χρώματος, — παλαιὰ ἐκδόσεις οἰκονομικαὶ κλασικῶν ἔργων, — ταπεινὰ τὴν θεωρίαν, ἀλλὰ πλήρεις ζωϊκῆς τροφῆς, καθὼς εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον οἱ ἀληθοῦς ἀξίας ἄνθρωποι. Ὑπὸ αὐτὰς ἡ ἀριστοκρατία τῶν δεσμιῶτων, ἡ προνομιοῦχος τάξις τῆς βιβλιοθήκης, περιβεβλημένη στυλινὰ δέρματα καὶ κεκοσμημένη μὲ χρυσὰ ἐγκαύσματα. Κατόπιν ἡ κομψὴ καὶ χαρίεσσα νεότης· τὸ ρόδινον χεῶμα τοῦ Lemonnier, τὸ κυανοῦν τοῦ Barbéra, τὸ ερυθρόξανθον τοῦ Hachette, τὸ κιτρινωπὸν τοῦ Levy, ἑκατὸν χεῶματα ἑκατὸν ἐκδόσεων φιλαρέσκων, αἷτινες ἀμιλλῶνται ποῖα νὰ ἐκλύσῃ πλείοτερον τὰ βλέμματα. Κατόπιν πάλιν μακρὰί σειραὶ τομιδίων ὁμοιομόρφων καὶ πενιχρῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ὡς ὁ πολλὸς ὄχλος τῆς βιβλιοθήκης, βλεπόμενος μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἐλάχιστα ἐφελκῶν τὴν προσοχὴν. Κάτωθι ἀκόμη